

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๖/๒๕๖๓

เรื่องพิจารณาที่ ๑๔/๒๕๖๒

วันที่ ๓๐ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง ศาลแขวงพระนครใต้ ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ มาตรา ๒๒๗ และมาตรา ๒๒๗/๑
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง หรือไม่

ความเห็น

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง และมาตรา ๔ เป็นบทบัญญัติ
ในหมวด ๑ บททั่วไป ซึ่งมีความมุ่งหมายแสดงถึงรูปแบบและการปกครองของรัฐ การแบ่งแยกอำนาจ
และการใช้อำนาจนั้น รวมถึงการรับรองถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาค
ของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญนี้

ในส่วนมาตรา ๓ วรรคสอง มีความมุ่งหมายที่จะเป็นการกำหนดกรอบและเป้าหมายในการ
ปฏิบัติหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ โดยบัญญัติว่า “รัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล องค์กรอิสระ และหน่วยงาน
ของรัฐ ต้องปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ กฎหมาย และหลักนิติธรรม เพื่อประโยชน์ส่วนรวม
ของประเทศชาติและความผาสุกของประชาชนโดยรวม”

อนึ่ง หลักนิติธรรม ย่อมเป็นรากฐานของรัฐธรรมนูญในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งอย่างน้อย
มีหลักการพื้นฐานที่สำคัญ ดังนี้

(๑) หลักความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญ

(๒) การคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาค

(๓) การแบ่งแยกการใช้อำนาจ การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ และการป้องกันการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวม

(๔) นิติกระบวนการอันเป็นธรรม อาทิเช่น ต้องไม่บังคับใช้รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายย้อนหลังเป็นโทษทางอาญาแก่บุคคล ต้องให้บุคคลมีสิทธิในการปกป้องตนเองเมื่อสิทธิหรือเสรีภาพถูกระทบในคดีอาญาจะบังคับให้บุคคลให้การเป็นพยานต่อตนเองมิได้ ไม่ทำให้บุคคลต้องถูกดำเนินคดีอาญาในการกระทำความผิดเดียวกันมากกว่าหนึ่งครั้ง ในคดีอาญาให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิดและก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิดจะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้

(๕) ความเป็นอิสระของศาล และความสุจริตเที่ยงธรรมของกระบวนการยุติธรรม

ในส่วนมาตรา ๔ มีความมุ่งหมายที่จะเป็นการกำหนดหลักประกันเพื่อคุ้มครองความเท่าเทียมกันของบุคคล สิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของบุคคลและปวงชนชาวไทย ทั้งนี้ มีหลักการที่สำคัญว่าหลักความเสมอภาคย่อมต้องรับรองให้มีการปฏิบัติต่อบุคคลที่มีสาระสำคัญเหมือนกันอย่างเท่าเทียมกันและต้องปฏิบัติต่างกันต่อบุคคลที่มีสาระสำคัญแตกต่างกัน โดยบัญญัติว่า

“มาตรา ๔ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง

ปวงชนชาวไทยย่อมได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญเสมอกัน”

ในส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ วรรคสอง เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย ที่สืบเนื่องมาจากหลักการที่วางไว้ในหมวด ๑ บททั่วไป มาตรา ๔ นั้นเอง โดยในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ มีความมุ่งหมายเพื่อเป็นหลักประกันสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของบุคคลในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ซึ่งความในมาตรา ๒๙ วรรคสอง บัญญัติว่า “ในคดีอาญาให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้”

สำหรับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นกฎหมายวิธีสบัญญัติที่มีผลบังคับใช้ครั้งแรกโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ มาตรา ๓ ที่บัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาตามที่ตราไว้ต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๗๘ เป็นต้นไป ต่อมาก็ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาแล้วหลายครั้ง

และในครั้งสุดท้ายแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๓๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ เป็นบทบัญญัติที่อยู่ในภาค ๕ พยานหลักฐาน หมวด ๑ หลักทั่วไป ซึ่งถูกแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยมีเหตุผลปรากฏตามหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติว่า โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับพยานหลักฐานแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้ทันสมัยและสอดคล้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคม และการพัฒนาด้านเทคโนโลยีของประเทศในปัจจุบัน ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ ได้วางหลักห้ามรับฟังพยานบอกเล่าในคดีอาญาขึ้นใหม่ในทำนองเดียวกับการเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๙๕/๑

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ บัญญัติว่า “ข้อความซึ่งเป็นการบอกเล่าที่พยานบุคคลได้นำมาเบิกความต่อศาลหรือที่บันทึกไว้ในเอกสารหรือวัตถุอื่นใดซึ่งอ้างเป็นพยานหลักฐานต่อศาล หากนำเสนอเพื่อพิสูจน์ความจริงแห่งข้อความนั้น ให้ถือเป็นพยานบอกเล่า

ห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานบอกเล่า เว้นแต่

(๑) ตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่าที่น่าเชื่อว่า จะพิสูจน์ความจริงได้ หรือ

(๒) มีเหตุจำเป็น เนื่องจากไม่สามารถนำบุคคลซึ่งเป็นผู้ที่ได้เห็น ได้ยิน หรือทราบข้อความเกี่ยวในเรื่องที่จะให้การเป็นพยานนั้นด้วยตนเองโดยตรงมาเป็นพยานได้ และมีเหตุผลสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะรับฟังพยานบอกเล่านั้น

ในกรณีที่ศาลเห็นว่าไม่ควรรับไว้ซึ่งพยานบอกเล่าใด และคู่ความฝ่ายที่เกี่ยวข้องร้องคัดค้าน ก่อนที่ศาลจะดำเนินคดีต่อไป ให้ศาลจดยางานระบุนาม หรือชนิดและลักษณะของพยานบอกเล่า เหตุผลที่ไม่ยอมรับ และข้อคัดค้านของคู่ความฝ่ายที่เกี่ยวข้องไว้ ส่วนเหตุผลที่คู่ความฝ่ายคัดค้านยกขึ้นอ้างนั้น ให้ศาลใช้ดุลพินิจจดยกไว้ในรายงานหรือกำหนดให้คู่ความฝ่ายนั้นยื่นคำแถลงต่อศาลเพื่อรวมไว้ในสำนวน”

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติขึ้นเพื่อจำกัดความของสิ่งที่เรียกว่าพยานบอกเล่าไว้ ส่วนในวรรคสองบัญญัติหลักการห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานบอกเล่า โดยเปิดเป็นข้อยกเว้นเพื่อให้ศาลใช้ดุลพินิจในการรับฟังพยานบอกเล่าได้ และในส่วนวรรคสามยังเปิดโอกาสให้คู่ความคัดค้านการสั่งไม่รับฟังพยานบอกเล่าของศาล โดยกำหนดให้ศาลต้อง

บันทึกรายละเอียดของเรื่องซึ่งรวมถึงเหตุผลที่ไม่ยอมรับและข้อคัดค้านของคู่ความฝ่ายนั้นเป็นหลักฐานไว้ด้วย เพื่อคู่ความจะได้อ้างอิงในชั้นอุทธรณ์ต่อไป

สำหรับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ เป็นบทบัญญัติที่ไม่เคยมีการแก้ไขเพิ่มเติม แต่ในส่วนประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗/๑ ถูกแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๘) พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยมีเหตุผลปรากฏตามหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติเช่นเดียวกันกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ ทั้งนี้ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ และมาตรา ๒๒๗/๑ เป็นบทบัญญัติที่อยู่ในภาค ๕ พยานหลักฐาน หมวด ๑ หลักทั่วไป ซึ่งได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจในการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน โดยบัญญัติว่า

“มาตรา ๒๒๗ ให้ศาลใช้ดุลพินิจวินิจฉัยชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวง อย่าพิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น

เมื่อมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย”

“มาตรา ๒๒๗/๑ ในการวินิจฉัยชั่งน้ำหนักพยานบอกเล่า พยานขัดทอด พยานที่จำเลยไม่มีโอกาสถามค้าน หรือพยานหลักฐานที่มีข้อบกพร่องประการอื่นอันอาจกระทบถึงความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐานนั้น ศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง และไม่ควรเชื่อพยานหลักฐานนั้นโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุน

พยานหลักฐานประกอบตามวรรคหนึ่ง หมายถึง พยานหลักฐานอื่นที่รับฟังได้ และมีแหล่งที่มาเป็นอิสระต่างหากจากพยานหลักฐานที่ต้องการพยานหลักฐานประกอบนั้น ทั้งจะต้องมีคุณค่าเชิงพิสูจน์ที่สามารถสนับสนุนให้พยานหลักฐานอื่นที่ไปประกอบมีความน่าเชื่อถือมากขึ้นด้วย”

เนื่องด้วยประเด็นในการพิจารณาพิพากษาคดีในคดีอาญามีเพียงประเด็นเดียว คือ มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นหรือไม่ และจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้นหรือไม่ ซึ่งโจทก์มีหน้าที่ต้องนำสืบในประเด็นดังกล่าว โดยโจทก์ต้องพิสูจน์ให้ศาลเห็นว่าการกระทำความผิดเกิดขึ้นและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้นโดยปราศจากเหตุอันควรสงสัย และในการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานในคดีอาญา ศาลต้องพิจารณาจากพยานหลักฐานทั้งปวง ทั้งพยานหลักฐานฝ่ายโจทก์และฝ่ายจำเลยว่าพยานหลักฐานดังกล่าวมีน้ำหนักฟังได้หรือไม่เพียงใดว่าการกระทำความผิดเกิดขึ้นและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น หากมีความสงสัยตามสมควรว่ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้นหรือไม่ และจำเลย

เป็นผู้กระทำความผิดหรือไม่ ศาลต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลย คือ พิพากษาให้ยกฟ้องและปล่อยตัวจำเลยให้พ้นข้อหาไป

ในคดีอาญา การรับฟังพยานหลักฐานมีหลักการสำคัญว่าพยานหลักฐานทุกชนิดที่มีคุณสมบัติบ่งชี้ถึงข้อเท็จจริงในคดียอมรับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีนั้นได้ โดยพยานหลักฐานใดจะรับฟังได้เพียงใดขึ้นอยู่กับคุณค่าในเชิงพิสูจน์ข้อเท็จจริงของพยานหลักฐานชนิดนั้น ถ้ามีคุณค่าเชิงพิสูจน์ข้อเท็จจริงมาก พยานหลักฐานนั้นจะรับฟังได้มาก ถ้ามีคุณค่าเชิงพิสูจน์ข้อเท็จจริงน้อยพยานหลักฐานนั้นอาจถูกตัดออกไป บทบัญญัติมาตรา ๒๒๖/๓ มาตรา ๒๒๗ และมาตรา ๒๒๗/๑ เป็นเครื่องมือในการค้นหาความจริงในคดีอาญา ที่กำหนดให้ศาลเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการพิสูจน์ความจริง และเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจในการแสวงหาข้อเท็จจริงให้ได้ใกล้เคียงความจริงมากที่สุด การรับฟังพยานหลักฐานและบทตัดพยานจึงมิได้เคร่งครัดจนถึงขนาดที่เป็นการห้ามศาลมิให้รับฟังพยานบอกเล่า ศาลสามารถรับฟังพยานวัตถุ พยานเอกสาร หรือพยานบุคคลที่สามารถพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของจำเลยในคดีอาญาได้ แม้จะเป็นพยานบอกเล่าก็ตาม โดยมีหลักการสำคัญที่เป็นข้อห้ามในการรับฟังพยานหลักฐานว่า ห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานหลักฐานที่เกิดจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่นเท่านั้น พยานบอกเล่าเป็นพยานหลักฐานซึ่งอาจอยู่ในรูปของพยานบุคคล พยานเอกสาร หรือพยานวัตถุก็ได้ แต่ต้องแสดงถึงคำกล่าวของประจักษ์พยานที่ได้กระทำไว้นอกศาลและนำมาใช้เป็นพยานหลักฐานในศาลโดยที่ไม่ได้นำตัวประจักษ์พยานมาเบิกความต่อศาลโดยตรง

อย่างไรก็ตาม แม้กฎหมายจะได้ห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานบอกเล่า แต่โดยสภาพของพยานบอกเล่า มีข้อบกพร่องหรือข้อจำกัด เนื่องจากภาษามนุษย์ไม่สามารถสื่อสารได้สมบูรณ์จึงอาจมีความคลาดเคลื่อน ขาดเกิน หรือเบี่ยงเบน น้ำหนักของพยานบอกเล่าจึงไม่มั่นคง การที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ วรรคสอง บัญญัติห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานบอกเล่า มิได้เป็นการห้ามรับฟังอย่างเด็ดขาดหรือเคร่งครัด แต่มีข้อยกเว้นไว้ว่า หากเป็นกรณีตามสภาพ ลักษณะแหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่าที่น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้ หรือมีเหตุจำเป็น เนื่องจากไม่สามารถนำบุคคลซึ่งเป็นผู้ที่ได้เห็น ได้ยิน หรือทราบข้อความเกี่ยวในเรื่องที่จะให้การเป็นพยานนั้นด้วยตนเองโดยตรงมาเป็นพยานได้ และมีเหตุผลสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะรับฟังพยานบอกเล่านั้น ให้ศาลรับฟังพยานบอกเล่าได้ นอกจากนี้ กฎหมายกำหนดมาตรฐานการพิสูจน์ไว้ในมาตรา ๒๒๗ ให้ศาลใช้ดุลพินิจวินิจฉัยชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวงในคดีเพื่อคุ้มครองบุคคลโดยไม่พิพากษาลงโทษจำเลย เว้นแต่จะแน่ใจว่ามีการกระทำความผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น

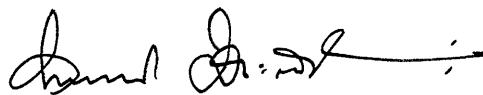
หากมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำผิดหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย และมาตรา ๒๒๗/๑ กำหนดดุลพินิจของศาลในการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน กรณีที่เป็นพยานหลักฐาน ที่มีข้อบกพร่อง ซึ่งรวมถึงพยานบอกเล่าด้วยว่าศาลต้องชั่งน้ำหนักอย่างระมัดระวัง โดยหากไม่มีเหตุผลอันหนักแน่นเพียงพอ มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนด้วย ก็ไม่ควรเชื่อพยานบอกเล่าโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย

รัฐธรรมนูญรับรองและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ในส่วนของหลักนิติธรรมไว้ว่า บุคคลจะถูกลงโทษทางอาญาได้ก็ต่อเมื่อมีการกระทำ และกฎหมายที่ใช้อยู่ ในเวลาที่กระทำบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ โดยโทษที่จะลงแก่บุคคลจะหนักกว่าโทษ ที่กฎหมายใช้อยู่ในเวลาที่กระทำผิดมิได้ ในคดีอาญาให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิดและก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดจะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ ส่วนหลักความเสมอภาคย่อมต้องรับรองให้มีการปฏิบัติต่อบุคคลที่มีสาระสำคัญเหมือนกันอย่างเท่าเทียมกัน และต้องปฏิบัติต่างกันต่อบุคคลที่มีสาระสำคัญแตกต่างกัน รัฐธรรมนูญยังคุ้มครองบุคคลในส่วนของศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคอย่างเสมอกัน และในคดีอาญา ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุด แสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ เมื่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ มาตรา ๒๒๗ และมาตรา ๒๒๗/๑ มุ่งประสงค์ให้ศาลแสวงหาข้อเท็จจริงให้ได้ใกล้เคียงความจริงมากที่สุดเพื่อพิสูจน์ว่ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้น โดยให้ศาลมีอำนาจในการรับฟังพยานบอกเล่าเพื่อลงโทษจำเลยได้ ในกรณีที่ศาลเห็นว่าพยานบอกเล่า นั้นมีความน่าเชื่อถือและมีเหตุจำเป็นที่ไม่สามารถนำประจักษ์พยานมาเป็นพยานตามมาตรา ๒๒๖/๓ ให้ศาลใช้ดุลพินิจวินิจฉัยชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวงซึ่งรวมถึงพยานบอกเล่าตามมาตรา ๒๒๗ และให้ศาลชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานที่มีข้อบกพร่องต่าง ๆ รวมถึงพยานบอกเล่าอย่างระมัดระวัง โดยให้รับฟังได้ในกรณีที่มีเหตุผลหนักแน่นหรือมีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานอื่นประกอบด้วย ตามมาตรา ๒๒๗/๑

บทบัญญัติมาตรา ๒๒๖/๓ มาตรา ๒๒๗ และมาตรา ๒๒๗/๑ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เพื่อประโยชน์ในกระบวนการค้นหาความจริงในคดีอาญา โดยให้อำนาจดุลพินิจกับศาลในการแสวงหา ข้อเท็จจริงให้เหมาะสมแก่รูปคดีโดยมีมาตรฐานการพิสูจน์และการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานเป็นสิ่งกำกับ นำไปสู่การรวบรวมพยานหลักฐานทั้งหมดเพื่อพิสูจน์ว่าจำเลยมีความผิดหรือบริสุทธิ์ สำหรับในส่วน ของพยานบอกเล่า มาตรา ๒๒๖/๓ วรรคสาม บัญญัติให้ในกรณีที่ศาลเห็นว่าไม่ควรรับไว้ซึ่งพยานบอกเล่าได้ และคู่ความฝ่ายที่เกี่ยวข้องร้องคัดค้าน ก่อนที่ศาลจะดำเนินคดีต่อไป ให้ศาลจดรายงานระบุนาม

หรือชนิดและลักษณะของพยานบอกเล่า เหตุผลที่ไม่ยอมรับ และข้อคัดค้านของคู่ความฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นการให้สิทธิในการคัดค้านการรับฟังพยานบอกเล่าของศาลได้ จึงเป็นบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองคู่ความในการต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่ และบทบัญญัตินี้ดังกล่าวใช้บังคับทั้งฝ่ายโจทก์และฝ่ายจำเลย มิได้เป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคล โดยใช้บังคับแก่คู่ความทุกฝ่ายอย่างเท่าเทียมกัน มิได้เป็นการเลือกปฏิบัติต่อบุคคลแต่อย่างใด อีกทั้งมิได้เป็นบทบัญญัติที่มีลักษณะเป็นการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีความผิด ตามข้อเท็จจริงในกรณีนี้ แม้เป็นเพียงอยู่ในชั้นไต่สวนมูลฟ้องมิใช่ชั้นพิจารณาความผิด ศาลก็ย่อมต้องใช้ดุลพินิจอย่างระมัดระวังในการรับฟังพยานหลักฐานเช่นกัน ดังนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ มาตรา ๒๒๗ และมาตรา ๒๒๗/๑ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีความเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ มาตรา ๒๒๗ และมาตรา ๒๒๗/๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง

(นายทวีเกียรติ มินะกนิษฐ)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ